

отъ по-първата глава. Думата ни е за впечатлѣнието, което произведе плѣняването на „Радецки“ извънъ България и дипломатическитѣ прѣрѣквания, които тая афера прѣдизвика между Цариградъ и Букурещъ.

Както казахме въ глава пета, отъ параходътъ още нашиятъ герой се бѣше сѣтилъ да оповѣсти Европа за великото дѣло. За съжаление, неговата телеграма, диктувана Горову, не е помѣстена текстуално нито въ *République Française*, нито въ *Journal de Genève*. Но още съ дата 2 юни (новъ стилъ) въ „*Journal des Débats*“ има едно съобщение, въ което истината е прѣувеличена, както въ всички подобни случаи. „Множество възстанници, пише тоя вѣстникъ — минаватъ отъ лѣвия брѣгъ на Дунава върху дѣсния и на 29 май (н. с.) отъ Гюргево бидоха прѣхвърлени 300, нѣщо, което даде поводъ на турското правителство да забрани на австрийскитѣ параходи, що циркулиратъ по Дунава, да се докосватъ до турски брѣгъ...“

Но вече прѣвъ брой, на 5—6 сжция мѣсець, слѣдъ като епопеята бѣше създадена и слѣдъ впечатлѣнието отъ първитѣ срѣци на бунтовницитѣ съ турскитѣ войски, *Journal des Débats* се повръща специално върху положението на Балканитѣ и частно — върху българската революция, и посвѣтвява доста мѣсто на инцидента съ „Радецки“. „Както и да е — пише *Журналъ де Деба* — не само Сърбия, но и Ромжния е страната, отъ кждѣто българскитѣ възстанници черпятъ сили. Извѣстно е сега, че единъ параходъ на австрийската Дунавска компания, „Радецки“, е стоварилъ на Козлудуй едно извѣстно количество хора, които отидоха да се присъединятъ къмъ българскитѣ банди (възстанници? р.), тръгнали отъ Гюргево отъ различни станции. Тѣзи възстанници се бѣха качили на кораба добрѣ огнати въ чепкени“. „Когато параходътъ пристигна до опрѣдѣлената точка за слизание, пише кореспондентътъ на тоя вѣстникъ, който трѣбва